МОДЕРНИ СВЕТ У ЕРИ ПИРОПОЛИТИКЕ

Двострука агресија на Европу

Традицијски Европљанин зна да све политичке идеје имају теолошку позадину и да је светска политика сучељавање изворних праелемената. Када таласократија неће да државу коју је разорила замени новом, него тај простор препушта „организованом хаосу", имамо видљив прелаз ка инструментализованој пирополитици. Погледајте Либију, погледајте Блиски и Средњи Исток. Преливање „разорне Ватре" у Европу, у виду инвазије трећесветских маса, сасвим је очекивано. А Европа, уштројена идеологијом „светлости без топлоте", са окупационом елитом омамљеном блесавим Хабермасом, нема одговор на изазов. Морамо их испратити до излаза

Пише: Робер Стојкерс

Шта политиколози подразумевају под појмом „пирополитика"?

Постоје два извора, која је потребно истражити да бисмо разумели његово значење.

Прво, треба испитати целу област политичке теологије, укључујући размишљања Доноса Кортеса о либерализму, социјализму и католицизму (с тим што се последњи сагледава као Традиција као таква), и, наравно, треба детаљно проучити суштинску идеју Карла Шмита, који је доказао да све политичке идеје имају теолошку позадину. Друго, треба узети у обзир Шмитову перцепцију светске политике као сукоба изворних елемената, као што су Земља и Вода. Стварна политика, на његовом матерњем немачком названа „*das Politische"*
, нужно је везана за Земљу, континентална, а истински ефикасан политички човек је врста римског геометра, који организује територију у својој надлежности тако што је једноставно мери.

Након оба немачка пораза, 1918. и 1945, Земља више није суштински елемент светске политике. Замењена је Водом: то је нова субверзивна и деструктивна дијалектика „Land und Meer", *Земље и мора,* у којој Вода на крају односи победу. Шмитов дневник *Глосаријум*
,
постхумно приређен, у великој мери инсистира на деструктивним ефектима победоносне свеобухватне „хидрополитике" САД. „Пирос" на грчком значи „ватра" и представља, према Мајклу Мардеру (
Pyropolitics
:
When
the
World
is
Ablaze
,
Лондон 2015), још један суштински елемент, који комбинује не само идеју гутајућег/горућег пламена, већ и његове последице, „светлост" и „топлоту". Иако је Шмит свео могућности политике на два главна елемента (Земљу и Воду), то не значи да Ватра или Ваздух, премда мање приметни, не постоје или да не играју никакву улогу. „Ватра" представља неколико феномена: горућу снагу деструкције (коју видимо у антитрадицијским револуцијама), „светлост без топлоте" просветитељства, или жаркост немог револта против нетрадицијских (апстрактних) институција изведених из неколико идеолошких нити просветитељства XVIII века.

Као што више није могуће освојити нетакнуте територије (видети Тојнбијеве мисли о томе) и организовати их према земаљским принципима римских геометара, Земљу као структурни елемент истинске политике постепено замењује не само Вода, већ и Ватра. Вода, као амблемски елемент либерализма, манчестерске школе, поморске моћи или плутократије, не познаје ни јасне границе ни позитивно мировање (они који на мору мирују тону и утапају се, каже Шмит у свом *Глосаријуму*). „Отиум" (плодоносно мировање, интроспекција, медитација) више није могућ, само „нег-отиум" (грозничава нервоза

непрекидних материјалистичких активности) опстаје и буја. Живимо у друштвима у којима непрекидно убрзавање („Beschleunigung”) влада и поништава све разумне покушаје успоравања ствари (Фридрих-Георг, брат Ернста Јингера, био је главни теоретичар „успоравања”, „Entschleunigung”, истинског еколошког размишљања и покушаја враћања основног елемента Земље на светску политичку сцену). Доминација хидрополитике (поморске моћи) доводи до поништења граница, што јасно можемо видети данас, као и до надмоћи економије и антиполитичких/антителурних/антитрадицијских правила моралистичког права (вилсонизма, на пример) широм света.

ЏИНОВСКЕ РАЗМЕРЕ ПЛАНСКЕ ДЕСТРУКЦИЈЕ

Ипак, чак и као побеђени елемент, Земља се не може једноставно избрисати. Тренутно остаје нема, као да је дубоко повређена и у хибернацији. Хидрополитичке силе стога настоје да испробају друга средства и коначно униште пређутни отпор елемента Земље. Затим би да изазову експлозије на континенту, односно да мобилишу Ватру као катализатор, Ватру којом не манипулишу они сами, већ је препуштају најамничким силама тајно унајмљеним у земљама са вишком младих беспослених људи, који ће обавити прљави посао. Врхунац поморске и ваздушне силе може се видети након уништења Ирака Садама Хусеина 2003. године, без саучесништва савезника и странаца (осе Париз–Берлин–Москва). Рат против баасистичког Ирака није резултовао потпуном победом неоконзервативних агресора. Поморске силе, пошто нису везане за земљу, нерадо организују окупиране области на начин римских геометара. Зато, да би држале поражене и уништене државе у стању потпуне издвојености, хидрополитичке силе су мобилисале елемент Ватру, односно тероризам (са његовом стратегијом дизања људи и зграда у ваздух и ватреним религиозним фанатизмом, са нагласком на „ватреним”). Стални терористички напади на шиитске пијаце у Багдаду најужасније су активности насилне пирополитике. Исти образац потпуног деструктивног насиља касније је искоришћен и у Либији.

Када вештине геометара нису на располагању и када нема жеље да се створи нова држава која ће заменити урушену, примећујемо прелаз ка пирополитици. Баасистичка

војна елита бившег Ирака, иначе везана за Земљу, и сама се окренула пирополитици, учествујући у стварању Исламске државе. Проширивши се и на суседне области, Исламска држава истовремено је представљала отпор хаосу који су ратом створили Бушови неоконзервативци и манипулацију хидрополитичких (таласократских) тајних сила. Те силе покретала је намера да запале непожељне државе и прошире фанатичну терористичку Ватру, која гута све пред собом, на територије главних конкурената (на Европу, као луку за избеглице међу којима се крију терористи, и на Русију, где су чеченски и дагестански терористи директно повезани са вехабијским мрежама). Хидро/таласополитичка стратегија паљења целих области изазивањем револта, верске мржње и племенских непријатељстава сигурно није ништа ново, али је у последње време попримила нове, џиновске размере.

ПОГУБНА ИДЕОЛОГИЈА „СВЕТЛОСТИ БЕЗ ТОПЛОТЕ”

Пирополитика Исламске државе има, као нуспојаву, исмевање идеологије „светлости без топлоте” просветитељства еурократске елите. Сама светлост заслепљује и не производи истинска решења за нове проблеме, покренуте хидрополитиком и пирополитиком прерушених непријатеља. Заслепљујућа политичка идеологија одређена само светлошћу – лишена било каквог „топлог” осећања сигурности – очигледно је осуђена на пропаст. Европске државе постепено су пропадале, држећи се „идеологије само светлости”, уз слабашно оспоравање од стране популистичких покрета који „захтевају топлоту”. Европа је сада под двоструком агресијом и дуплом претњом: од идеолошких система „светлости без топлоте” – који воде ономе што је Ернст Јингер дефинисао као „пост-историју” – и од увезене пирополитике из муслиманског света, који је претходно запалило неколико фактора, од којих је најважнији потпуно уништење Садамовог Ирака.

Циљ пирополитике Исламске државе је да запали земље Западне Европе, које погрешно сматрају одговорним за потпуни колапс земаља Блиског и Средњег Истока. Пирополитика Исламске државе ипак је прилично сложен проблем: њен религиозни елемент се дивљачки буни против западне и глобалне доминантне идеологије „само светлости” и промовише пирополитичку алтернативу „засновану на врелини”, управо као што њене европске колеге такође за циљ имају замену старомодне, бледе, идеолошки

непријатне „само светлости” за отворенije и топлије политичке системе. Неолиберални аватар идеологије „само светлости” стога треба заменити „топлом” солидарношћу, односно социјализмом, који би требало да је изгубио „хладноћу”. Ту „хладноћу” је, иначе, совјетском или француском комунизму приписивао Костас Папајоану, глас комунистичке интерне критике шездесетих и седамдесетих година у Француској.

Међутим, пирополитика има и свој дивљачки, уништитељски „пламени” аспект: ватрене експлозије и ватра из машинки (у Паризу и Бриселу), као и јавна погубљења ватром у окупираној Сирији, које за циљ имају изазивање страха у Европи путем неизбежног деловања медија. Употреба овакве димензије пирополитике представља објаву рата остатку света, постављеног као глобална област апсолутних непријатеља (Дар-ел-Харб), што је неприхватљиво (јер сте нужно непријатељ свих оних који вас прогласе непријатељем, што су Карл Шмит и Јулијен Фројнд веома јасно назначили у својим радовима). Нико не може да прихвати тако радикално и жестоко одбијање, а да аутоматски не негира себе, сопствено право на живот. Проблем постаје још акутнији, јер цео систем, постављен према идеологији „светлости без топлоте” (Хабермас), не прихвата полемичку идеју „непријатеља”. У очима Хабермасових поборника, не постоје непријатељи, већ само партнери у дискусији. Међутим, шта се догађа ако партнери одбију да дискутују? Сукоб је неизбежан. Владајућа елита, као поборници јадног, блесавог Хабермаса, немају одговор на изазов. Мораће да буду замењени. Биће то тежак задатак за оне који се сећају предавања Шмита и Фројнда. <

(Forest-Flocenberg, мај 2016. Превод са енглеског: Сандра Гагић.
© Copyright за ову верзију на српском: „Нација Онлајн”. Сва права задржана)

Објављено: понедељак, 16. мај 2016, 11:08h

Извори

Michael Marder, *Pyropolitics: When the World is Ablaze* (London: Rowman and Littlefield, 2015).

Further readings (articles of Prof. Michael Marder): „The Enlightenment, Pyropolitics, and the Problem of Evil", *Political Theology*, 16(2), 2015, pp. 146-158.

„La Política del Fuego: El Desplazamiento Contemporáneo del Paradigma Geopolítico", *Isegoría*, 49, July-December 2013, pp. 599-613.

„After the Fire: The Politics of Ashes", *Telos*, 161, Winter 2012, pp. 163-180. (special issue on Politics after Metaphysics)

„The Elemental Regimes of Carl Schmitt, or the *ABC* of Pyropolitics", *Revista de Ciencias Sociales / Journal of Social Sciences*, 60, Summer 2012, pp. 253-277. (special issue on Carl Schmitt)